

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Barbara Wagner

w sprawie z wniosku T. N.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.
o prawo do emerytury,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 23 lutego 2006 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w L.
z dnia 6 października 2005 r., sygn. akt III AUa .../04,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

T. N. zaskarżył skargą kasacją wyrok Sądu Apelacyjnego w L. z dnia 6 października 2005 r., zmieniający wyrok Sądu Okręgowego – Sądu Ubezpieczeń Społecznych w R. z dnia 27 września 2004 r., którym Sąd ten zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. i ustalił wnioskodawcy prawo do emerytury poczynając od dnia 17 marca 2004 r., w ten sposób, że oddalił odwołanie. Wskazując jako podstawę skargi kasacyjnej naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 32 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.) w związku z § 2 i § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U.

Nr 8, poz. 43 ze zm.) – poprzez wyrażenie błędnego poglądu, że „wnioskodawca nie legitymuje się wymaganym 15 – letnim okresem pracy w warunkach szczególnych, na stanowisku związanym z wykonywaniem prac wskazanych w wykazie „A” w/w rozporządzenia Rady Ministrów”, jego pełnomocnik wniósł o „uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez przyznanie prawa do wcześniejszej emerytury wnioskodawcy legitymującemu się 15 – letnim okresem pracy w warunkach szczególnych”, ewentualnie o „uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II Instancji.” Jego zdaniem, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, albowiem „wnioskodawca legitymuje się wymaganym okresem pracy w warunkach szczególnych”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jeżeli w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a także gdy skarga kasacyjna jest oczywiście bezzasadna, chyba że zaskarżone orzeczenie narusza oczywiście prawo albo zachodzi nieważność postępowania.

Przedmiotem rozpoznawanej sprawy była ocena, czy J. Ś. spełnia warunki przewidziane w art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Powołane w skardze kasacyjnej przepisy – § 2 i § 4 rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze i art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych – zostały dostatecznie wyjaśnione zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie. Nie budzą one wątpliwości i nie wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów. W motywach zaskarżonego orzeczenia nie dostrzega się wyraźnego błędu w zastosowaniu prawa lub jego wykładni, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy. W sprawie nie występuje również zagadnienie prawne, które stanowiłoby problem prawny, tym

bardziej istotny, mający znaczenie precedensowe dla innych podobnych spraw i wymagający ingerencji Sądu Najwyższego. Sąd ten wypowiadał się w kwestii prawa ubezpieczonych do wcześniejszej emerytury wyrażając pogląd, że z uprawnienia tego nie korzysta pracownik, który nie udowodnił, że wykonywał pracę w szczególnych warunkach i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku (por. wyrok z dnia 15 grudnia 1997 r., II UKN 417/97, OSNP 1998 nr 21, poz. 638).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy, stosownie do art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji.